

LOẠI TRỪ VẤN-NẠN THAM NHỮNG

Niềm-Tin

Quí Khương Tử lo buồn vì nước Lỗ có nạn trộm-cắp lộng-hành nhiều nơi, bèn đến cầu-vấn Khổng-Tử. Khổng-Tử đáp: *"Ông là người cầm quyền cai-trị dân chúng mà ông không có lòng tham-lam, thì dầu ông có thưởng họ, họ cũng không dám đi ăn-trộm đâu"* Nếu lời nói của Khổng-Tử là đúng, thì khi nào những *"bạc phụ mẫu chi dân"* mà tham-những, thì trong nước dân chúng sinh ra đạo-tặc, trộm-cuớp.

↻ U-Nu là một chánh-trị gia người Miến-Điện, đã một thời ông giữ chức Thủ-tướng Miến-Điện. Đến khi ông từ chức thủ-tướng, ông đã khẳng-khái tuyên-bố không lấy của dân một tí gì cả, dù chỉ là một chiếc áo sơ-mi. Như thế là không tham-những đó.

↻ Thái-độ trong-sạch của thủ-tướng U-Nu làm cho chúng ta nhớ đến lời thách-đố của Sa-mu-ên, một vị quan-xét của dân-tộc Do-Thái thời xưa. Trước khi từ chức về hưu, Sa-mu-ên tuyên-bố trước dân chúng: *"Bây giờ tôi đứng đây trước mặt anh chị em. Nếu tôi có làm điều gì sai-quấy, xin anh chị em tố-cáo tôi trước mặt CHÚA và trước mặt vua được Ngài xúc dầu. Tôi có bắt bò của ai không? Bắt lừa của ai không? Tôi có bóc-lột người nào không? Tôi có hà-hiếp ai không? Tôi có nhận hối-lộ của ai để tự bịt mắt mình, để mặt cho họ muốn làm gì tùy-ý không? Nếu có, tôi xin đền-bù lại cho anh chị em."* Dân chúng đáp: *"Ông chẳng hề bóc-lột hoặc hà-hiếp chúng tôi. Ông cũng chẳng hề lấy của ai một vật gì cả."* (I Sa 12:3,4). Và Phao-lô, một vị sứ-đồ của Đức Chúa Jê-sus, đã có đủ tư-cách để tuyên-bố rằng: *"Tôi chẳng ham bạc, vàng, hay là áo-xống của ai hết."* Những bậc vĩ-nhân ấy đã thật sự tôn-trọng điều răn của Đức Chúa Trời: *"Không được tham muốn nhà của của người khác. Không được tham muốn vợ, tôi trai, tớ gái, bò lừa hay bất cứ thứ gì của kẻ khác"* (Xuất 20:17).

↻ Để loại trừ vấn-nạn tham-những trong giới quan chức chánh-quyền. Tiến-sĩ Phan-Hữu-Tích

có viết bài: *Bốn "không" của Singapore*. Tôi xin được trích những đoạn sau đây.

"Singapore là một thành-viên trong Hiệp-hội của các nước ASIAN, không chỉ những được ca-ngợi là một quốc-gia có nền kinh-tế phát-triển, mà còn được đánh-giá có một Chính-phủ trong-sạch, nghĩa là không có nạn tham-những. Singapore có bốn điểm kinh-nghiệm chống tham-những có hiệu-quả.

1@, Làm cho các quan-chức không dám tham-những. Khi người nào được tuyển-chọn làm công-chức, quan-chức trong Chính-phủ Singapore, thì hàng tháng, người đó phải trích một phần tiền lương bỏ vào quỹ tiết-kiệm. Ban đầu, trích 5%, về sau tăng lên dần. Người có chức-vụ càng cao, thì tỉ-lệ trích ra bỏ vào quỹ tiết-kiệm càng lớn, có thể lên đến vài chục phần trăm lương tháng. Quỹ tiết-kiệm này do Nhà-nước quản-lý. Bất kỳ công-chức, quan-chức nào phạm tội tham những, dầu nhẹ nhất là khai-trừ khỏi ngạch công-chức, thì toàn bộ quỹ tiết-kiệm của người đó sẽ bị trưng-thu. Quan-chức càng cao, thì số tiền bị trưng-thu càng lớn. Vì vậy, khi quan-chức nào nảy ý muốn tham-những, đều phải tính-toán: Nếu tham-những nhận hối-lộ mấy trăm, hay vài ngàn, mà bị tịch-thu hàng chục ngàn, và sống với hoàn-cảnh không lương bổng cho đến chết. Như vậy, so cái mất nhiều hơn cái được. Bởi vậy cho nên, đại đa số quan-chức chọn giải-pháp là không tham-những; quan chức cấp càng cao, lương càng nhiều, lại càng sợ không dám tham-những.

2@, Làm cho các quan-chức không thể tham-những. Chính-phủ Singapore quy-định và thực-hiện, mỗi năm công-chức, viên-chức, quan-chức phải khai báo tài-sản bản-thân hoặc của vợ (chồng) về các khoản tiền thu-nhập, tiền quỹ tiết-kiệm, tiền cổ-phiếu, đồ trang-súc, xe-cộ, nhà cửa... Những tài-sản gia-tăng phải khai rõ nguồn-gốc, cái gì không rõ nguồn-gốc, được coi như tham-những. Nhà nước còn quy-định: Quan-chức Chính-phủ không được phép nợ-nần; không được phép vay một khoản tiền lớn, vượt quá tổng số của 3 tháng lương. Singapore có thị-trường mua bán cổ-phiếu, nhưng quan-chức